

Arrest

nr. 250 073 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 mei 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij houdt in dat niet België, maar Nederland bevoegd wordt bevonden voor de behandeling van het op 20 februari 2019 in België ingediende verzoek om internationale bescherming en beveelt de verzoeker zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Nederlandse autoriteiten.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : J.

voornaam : U.

geboortedatum : (...) 1974

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Georgië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Nederland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer J. U., hierna de betrokkene, verklaart de Georgische nationaliteit te hebben. Op 28.01.2019 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 20.02.2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van persoonlijke documenten.

Op 25.02.2019 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde in september of oktober 2007 uit Georgië te zijn vertrokken, per vliegtuig naar Oekraïne. Hij verbleef vervolgens in Slovakije, Oostenrijk, Italië en Zwitserland. Vanuit Zwitserland werd hij per vliegtuig in het kader van de Dublin Verordening opnieuw naar Slovakije gebracht. Hier vertrok de betrokkene naar zijn verklaring opnieuw naar Oostenrijk, en verbleef vervolgens in Italië, Zwitserland, Duitsland en Nederland. In januari 2019 vertrok hij naar België. De betrokkene verklaarde verder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Slovakije in 2008, in Oostenrijk op onbekende datum, in Zwitserland in 2010, in Duitsland in 2013 of 2014, en in Nederland in december 2018. Hij verklaarde tevens dat zijn verzoeken in Slovakije, Oostenrijk, Duitsland en Nederlands werden geweigerd.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 09.09.2009 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland, op 12.02.2010 in Oostenrijk, op 05.03.2015 in Duitsland en op 24.12.2018 in Nederland.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde naar België te zijn gekomen omwille van zijn gezondheidsproblemen. Hij heeft hepatitis C en wil in België behandeld worden. Hij verklaarde verder niet terug te willen naar Nederland, daar hij er geen gepaste medische behandeling kreeg die hij nodig had. Hij stelde verder dat hij in Nederland werd gevraagd terug te keren naar Georgië.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat. Op 25.03.2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties. Zij stemden op 02.07.2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18(1)d van de Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Nederland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Nederland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Nederland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene

voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemden de Nederlandse autoriteiten met toepassing van 18(1)d van de Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Nederland bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Nederlandse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Nederland en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

De betrokkene verklaarde niet naar Nederland te willen terugkeren, mede omdat hij er werd verzocht terug te keren naar Georgië. Hieromtrent dient te worden benadrukt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent aldus niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Evenmin toont dit aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Nederland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen dat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde gezondheidsproblemen te hebben. Zo stelde hij aan Hepatitis C te lijden. Hij stelde tevens dat hij naar België kwam voor een behandeling, iets wat hij in Nederland niet kreeg. Vooreerst wensen we te benadrukken dat betrokkene deze gezondheidsproblemen tot op heden niet verder heeft geduïd of gestaafd aan de hand van ondertekende medische documenten. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Angelina van Kampen, Merlijn Bothof, Aya Younis, Lianne Hooijmans, Geert Lamers, Daan Bes, Sefanie Pijnenburg, Eglantine Weijmans en Wilma Klaassen), "Asylum Information Database - National Country Report - The Netherlands", laatst geüpdatet op 31.12.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot gezondheidszorg in lijn met de gezondheidszorg die toegankelijk is voor Nederlandse staatsburgers en dat verzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Nederland ook effectieve toegang hebben tot de basisvoorzieningen van de gezondheidszorg (AIDA p.70). Daarnaast stelt het AIDA-rapport ook dat bovenstaande gezondheidszorg ook voorziet in psychologische consultaties waarbij er tevens ook doorverwezen kan worden naar dagbehandelingen in een psychiatrische inrichting indien nodig. Daarnaast zijn we eveneens van oordeel dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Nederland van vergelijkbaar niveau moet worden geacht dan deze in België.

We benadrukken verder dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat Artikel 3 van het EVRM het recht niet waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Verder maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Nederlandse autoriteiten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk,

rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 23 november 2020 aan de beide partijen, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, de volgende vraag werd gesteld: *“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging”*.

De verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd en heeft de duidelijke vragen of hij zich nog in België bevindt en of hij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging zodoende onbeantwoord gelaten.

De verweerder heeft echter wel een aantal stukken overgemaakt in antwoord op de voormelde beschikking. Uit deze stukken blijkt dat de verzoeker, na de kennisname van de bestreden beslissing, zich naar Frankrijk heeft begeven om er op 5 augustus 2019 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Franse autoriteiten hebben vervolgens de terugname gevraagd met toepassing van de Dublin-III-Verordening. België heeft op 9 augustus 2019 de terugname geweigerd aangezien Nederland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Na de weigering van dit verzoek tot terugname hebben de Franse autoriteiten niet verzocht om deze weigering te herzien. Er is geen enkele indicatie dat de verzoeker vanuit Frankrijk zou zijn teruggekeerd naar België.

De voormelde gegevens worden ter terechtzitting voorgelegd aan de advocaat van de verzoeker en aan deze advocaat wordt nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of de verzoeker actueel a) in België verblijft, b) in Frankrijk verblijft en zijn verzoek om internationale bescherming er behandeld wordt, c) in Frankrijk verblijft en er reeds de internationale bescherming heeft verkregen, d) in Nederland verblijft nadat de Franse autoriteiten hem aan Nederland hebben overgedragen met het oog op de behandeling van het in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming of e) in Nederland verblijft alwaar hij reeds de internationale bescherming heeft verkregen. De advocaat van de verzoeker neemt ter terechtzitting contact op met de *dominus litis* en antwoordt geen enkele informatie te hebben omtrent de actuele verblijfplaats en -situatie van de verzoeker.

Vervolgens wordt gevraagd naar het subjectief en actueel belang bij de onderhavige vordering, aangezien uit de nieuwe gegevens blijkt dat de verzoeker niet langer een verblijf en de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België nastreeft, nu hij naar Frankrijk is vertrokken om aldaar een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. De advocaat van de verzoeker stelt hierop dat de Raad zal oordelen en gedraagt zich finaal, wat het actueel belang bij het beroep betreft, naar de wijsheid van de Raad.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang waarvan de verzoeker blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces tonen. Zijn houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook hijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoeker verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het verzuim van de verzoeker om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel bij beschikking van 23 november 2020 als ter terechtzitting van 4 januari 2021 werden gesteld, door onder meer geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent zijn actuele verblijfplaats en -statuut, en gelet op het feit dat de advocaat van de verzoeker, bij wie woonplaatskeuze werd gedaan, geen enkele actuele informatie meer heeft over de verzoeker sinds hij naar Frankrijk is vertrokken en waaruit dus blijkt dat de

verzoeker zijn advocaat ook niet meer heeft gecontacteerd, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door hem ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). De verzoeker moet de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aangegeven wat het actueel belang zou zijn bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De verzoeker maakt niet duidelijk welk zijn belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE